

24 mei 2020, Zevende Paaszondag, jaar A

**Lezingen: Hand. 1,12-14
1 Petr. 4,13-16
Joh. 17,1-11a**

Homilie

Na al wat ze meegemaakt hadden, na alle ontgoocheling en verwarring, was er nieuwe hoop gekomen in de harten van de leerlingen. Jezus was verrezen, hij was aan hen verschenen. Alles was weer goed, ze waren enthousiaster dan ooit. En nu verdwijnt hij weer. "Hij wordt omhoog geheven en een wolk onttrok zich aan hun ogen", hoorden we in de lezing op Hemelvaartsdag. Ze zijn weer alleen.

Ze zullen zich ongetwijfeld afgevraagd hebben: Wat nu? Hoe moet het nu verder? Een vraag die vandaag meer dan ooit gesteld wordt, door allerlei mensen in de meest diverse opiniestukken in onze media. Maar ook een vraag die we allemaal diep in ons hart stellen. Hoe moet het nu verder in deze samenleving? Wat wordt "het nieuwe normaal"? Hoe zal uw en mijn leven nu zijn, onze relaties, onze activiteiten, alles wat ons leven mooi maakte. En hoe moet het verder met onze kerk? Het zal niet zo snel meer worden zoals vroeger, misschien zelfs nooit meer. Hoe zullen we morgen ons geloof beleven? Waar en hoe zullen we nu verbondenheid ervaren, bemoediging en betekenis?

"Zij bleven allen trouw en eensgezind in gebed, samen met de vrouwen, met Maria", zegt de eerste lezing. Of waren het vooral die vrouwen die samen met hen vertrouwend bleven bidden? Dat lijkt mij zeker zo waarschijnlijk. Ook wij hebben de voorbije weken angst en onrust gekend. Sommigen van ons zijn heel diep geraakt door het verlies van een dierbare, van wie we nauwelijks afscheid konden nemen. Dat een pandemie ons zo kon treffen, is iets wat we ons nog nauwelijks konden voorstellen. Er zijn dingen gebeurd die ons diep benauwen, we hebben verdriet en eenzaamheid gekend. Van almachtige moderne individuen zijn we plots wanhopige kleine mensen geworden. En we hebben uitgezien naar licht, "meer dan wachters naar de ochtend", zegt psalm 130. En toch zijn mensen ook in deze tijd blijven geloven, al is het twijfelend en aarzelend. Want het geloof is er niet alleen voor de zonnige dagen, integendeel. En net als het moeilijk was, hebben we prachtige uitingen van verbondenheid tussen mensen gezien.

Dat was ook wat Jezus deed, toen hij wist dat hij zou weggaan. Dat lezen we in het evangelie van vandaag. Nergens in de evangeliën horen we Jezus zo ontroerend, zo menselijk zijn verbondenheid beschrijven met zijn leerlingen, met de mensen die hem nabij waren. Maar het opmerkelijke is dat bij hem die verbondenheid diep verweven is met zijn relatie met de Vader. Hij bad voor zijn mensen, voor hem zijn het de mensen die zijn Vader hem gegeven heeft. Jezus is nergens dieper met zijn geliefden verbonden dan in zijn gebed, en nergens meer dan als hij weet dat zijn dood nadert. "U hebt hen aan mij toevertrouwd, want ze behoren U toe," bidt Hij tot zijn Vader, "Gij kent ze, ze zijn van u". Dat, medechristenen, is onze diepste identiteit. Wij, kleine mensen, wij zijn van God. Onze namen staan geschreven in de palm van zijn hand, lezen we bij Jesaja. Ik citeer graag de tekst op het doopkaartje van een van mijn kleinkinderen: *"Klein ben je voor deze wereld, als een zandkorrel aan het strand. Maar God heeft jouw naam al geschreven in de palm van zijn vaderhand."*

Onze naam, mijn naam en die van jou, staan geschreven in de palm van Gods hand. Alleen onze naam... De bijbel zegt niet dat al onze eigenschappen daar staan, of de fouten die we begaan hebben, alleen onze naam. Zoals je dat soms hoort als oude geliefden elkaars naam

uitspreken. De vloed van woorden, de uitvoerige liefdesverklaringen van hun jeugd zijn verstild. Maar ze kunnen elkaars naam uitspreken zoals niemand anders dat kan, vol tederheid en gedeelde herinneringen. Zo houdt God van ons, heel persoonlijk, heel intiem, zo leest Hij onze naam en spreekt die uit.

God laat ons niet in de steek, ook niet in tijden van ontmoediging en angst. Wie gelooft is nooit alleen, ook niet als het leven kwetst, bang maakt of pijn doet. God behoedt ons, als een mantel om ons heen geslagen. Kent ge dat, een deken om u heen als ge koud hebt, zo'n deken is God voor ons. Dat is het eeuwige leven, zegt Jezus in het evangelie van vandaag: dat wij God kennen, dat wij met Hem vertrouwd zijn zoals Hij met ons.

In het hele Johannesevangelie merken we dat 'eeuwig leven' voor Jezus veel meer is dan een belofte over wat later zal komen. Het gaat niet over een relatie met God die er ooit zal zijn, maar over een verbondenheid die we nu al mogen beleven en ervaren. Een verbondenheid die zo diep is, dat niets op deze wereld ze kan verbreken, ook niet onze angst of pijn. Zelfs niet de dood.

Geloven kan ons sterk en gelukkig maken, het geeft ons geborgenheid, warmte en vertrouwen. Geloven doet ons groeien tot meer dan we uit onszelf kunnen zijn, in elke fase en elke situatie van ons leven, tot wij in Hem volkomen zullen zijn, volmaakt gelukkig en voltooid. Amen.

Dirk Godecharle